

KATE MOORE

FELIX & BOLT

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 First TransPennine Express Limited
Oorspronkelijke titel: *Full Steam Ahead, Felix*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Jess Hart
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Rachel Oates (katten) / © Alamy (hoedje)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1039 7
ISBN 978 94 027 6603 5 (e-book)
NUR 402
Eerste druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij Michael Joseph, een imprint van Penguin Random House, Londen, Verenigd Koninkrijk. The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Inhoudsopgave

1. Uit de veren	9
2. Rozemarijn is niet fijn	21
3. De ongediertebestrijder in actie	29
4. Beroemde Felix	35
5. Kruimeldief	47
6. Kerstwens	59
7. Slimme kat	70
8. Allemaal veranderingen	82
9. Wie schrijft, die blijft	89
10. Een snufje sterrenstof	98
11. Spelen en plezier	111
12. Felix is bang	125
13. Heuglijke dagen	135
14. Paranormale poes	149
15. Schok en ongeloof	159
16. Tijd om afscheid te nemen	170
17. De tijd is nog niet rijp	176
18. Perfecte partners	182
19. Vrolijk kerstfeest	189
20. Nieuw jaar, nieuwe Felix	195
21. Felix senior	202
22. Arme poes	211
23. De transformatie van Felix	221

24. Een dag om nooit te vergeten	237
25. Een droom komt uit	251
26. Onverwacht bezoek	259
27. Welkom op Huddersfield	264
28. Kennismaking met de stagiair	277
29. Een zelfverzekerde kat	283
30. De vonken vliegen ervanaf	288
31. De training	299
32. Een powerkoppel	305
Dankwoord	316

1 Uit de veren

Om precies vijf uur 's ochtends vielen de eerste zonnestrallen op St George's Square. Het was juli 2016 en er brak een nieuwe zomerdag aan in Huddersfield.

Op dat vroege uur wierp het licht een zachte gloed op het bronzen beeld in het midden van het plein en de figuren op de omringende gebouwen: Lady Britannia met haar drietand, de leeuw met zijn krullende manen op het dak van het Lion Building. Het was een monumentaal pand, maar dat was in dit historische plaatsje niet zo opmerkelijk. Huddersfield telde meer dan tweehonderd monumentale panden, het grootste aantal van Yorkshire. Elk daarvan baadde in steeds feller licht naarmate de zon hoger aan de hemel klom.

Zo vroeg lag het stadje er nog rustig en vrijwel stil bij. Hier en daar deden zich de eerste tekenen van leven voor: een bezorger die zijn bestelbus met de alarmlichten aan tot stilstand bracht om zijn vracht af te leveren; een groepje jongens dat aan hun zwalkende tred te zien de hele nacht had doorgehaald en nog moest ontnuchteren. Een duif koerde en sloeg zijn vleugels uit op een golfijzeren dak. Een grote zwarte kraai steeg op. En een plichtsgetrouw dier was bezig aan haar patrouille, heen en weer zwiepend met haar pluizige zwart-witte staart.

De steeds feller wordende zonnestrallen vielen ook op een handjevol eenzame figuren die zich over het voetgangersplein

haastten. Een man van middelbare leeftijd in een donker pak en met een aktetas, een jonge meid met een fris gezicht in roze met zwarte sportkleding en een zwangere vrouw in een zomerjurk die een koffer op wieltjes meetrok. Mensen van alle rangen en standen werden als een magneet aangetrokken tot misschien wel het indrukwekkendste monumentale pand van allemaal: het treinstation van Huddersfield. Dat stond aan het hoofd van St George's Square, recht tegenover Leo de Leeuw, en leek de nieuwe dag tegemoet te treden met een standvastigheid die voortkwam uit eeuwenlange trouwe dienst.

Geen enkel station had er ooit zo uitnodigend uitgezien – of zo imposant. De bouw was in 1850 voltooid en het station had een spectaculaire klassieke Korinthische zuilengalerij die zich langs de gehele honderdvijfentwintig meter brede voorgevel uitstreckte. De zandstenen muren glansden in de zon en zagen er net zo uitnodigend uit als de pas geopende blauwe voordeuren. Net zo stipt als de zon opkwam opende het station van Huddersfield elke ochtend om vijf uur zijn deuren, en vandaag liep alles op rolletjes.

De passagiers haastten zich de trappen op en het station in, stuk voor stuk met wazige blikken of warrige haren, en er allemaal op gebrand om hun eindbestemming te bereiken. Een man stapte geeuwend naar binnen en streek vermoeid over zijn zwarte baard. Het had maar weinig voordelen om zo vroeg op te zijn... maar deze mensen stonden op het punt een van die voordelen te ontdekken.

Als ze goed om zich heen hadden gekeken, hadden ze al een paar aanwijzingen kunnen opmerken. Een felgekleurd pakje

Dreamies-kattensnoepjes dat uit de zak stak van de medewerker die de controlepoortjes bemande... Een speelgoedvisje met gele en rode stippen dat was achtergelaten op de vloer van de stationshal... En wat was dat nou, in de hoek? Dat ding met dat zwart-witte tekenfilmfiguurtje erop, en met die vijf parse letters in een boogje erboven? Was dat... een kattenluik? In een estación?

Degenen die al op de hoogte waren, lieten goed op tijdens hun reis door het station en gingen een tikje teleurgesteld de controlepoortjes door omdat ze nog niet hadden gezien wat ze zochten. Meestal zat ze 's ochtends bij de deur om de passagiers te begroeten, maar vandaag niet. Ook was ze vaak te vinden bij een van de vijf kaartjesloketten, maar aangezien die pas om kwart voor zes opengingen, was haar dienst daar nog niet begonnen. De witte rolluiken waarmee de loketten waren afgesloten onderstreepten haar afwezigheid nog eens extra.

Je kon bijna zien wie van het slecht bewaarde geheim op de hoogte was en wie niet. De mensen die door de poortjes naar binnen stroomden en hun blik op de informatieborden gericht hielden, wisten duidelijk van niets. Maar degenen die langzaam liepen en steeds om zich heen keken, wisten wel wat ze zochten. Diezelfde mensen sloegen meestal meteen links af nadat ze door de poortjes waren gegaan, naar perron 1.

Zodra ze de Coffee Xpress waren gepasseerd, waar de verleidelijke geur van versgemalen koffiebonen al in de lucht hing, zagen ze het opvallende bord aan de zandstenen muur. KLANTENSERVICE EN REISINFORMATIE, stond erop. Daaronder bevond zich een open deur, waarlangs de reizi-

gers naar een halletje met dunne grijze vloerbedekking en één loket konden lopen. Als je vanaf de hoofdingang van het station aan kwam lopen, kon je niet om de hoek naar het loket kijken. Pas als je zowat recht voor de deur stond, kon je zien of ze er was.

En vanochtend was ze er. Met haar borst trots naar voren gestoken had ze iets koninklijks, zoals ze daar klaarzat om bij te springen waar het maar nodig was. Haar witte sokjes waren netjes tegen elkaar gedrukt, alsof ze vond dat ze er professioneel moest uitzien tijdens het werk. Geen onderuitgezakte houding of gespreide ledematen. Haar witte borst glansde in het licht van de ochtendzon en stond in groot contrast met de ebbenzwarte vacht op de rest van haar donzige lijfje. In Amerika noemen ze zo'n kleurpatroon een *tuxedo*, en het leek inderdaad wel of ze haar mooiste designersmoking had aange-trokken. Voor haar klanten wilde ze niets dan het beste.

Haar lange witte snorharen trilden terwijl ze de geuren van de ochtend in zich opnam, haar prachtige smaragdgroene ogen knipperden loom naar de ene na de andere reiziger die haar gedag kwam zeggen. Iedereen kreeg pretlichtjes in zijn ogen wanneer hij haar zag, maar dat was niets vergeleken bij de opvallende schittering van haar paarse glitterhalsband en de gouden penning om haar nek.

De reizigers aaiden haar zijdezachte vacht en kirden verrukt begroetingen en mooie wensen in haar oren met witte plukjes. Ze slaakten bewonderende kreten en zuchtten tevreden, dol-blij dat hun zoektocht deze keer vruchten had afgeworpen. Na afloop waren deze reizigers gelukkig en opgelucht; hun dag kon niet meer stuk.

Hoe kon het ook anders? Ze hadden als een van de weinigen het geluk gehad om op audiëntie te mogen komen bij Felix, de stationskat van Huddersfield.

Beter kon toch niet?

Die ochtend besloot Felix na een poosje dat het tijd was om verder te gaan. Ze had een druk leven, was op het hele station hard nodig en kon niet de hele dag op dezelfde plek blijven zitten. Elke dag deelde ze haar eigen tijd in, en ze vond duidelijk dat haar werk bij de klantenservice er voorlopig weer op zat. Nog even, dan zou de omroeper met wie ze dit loket deelde haar komen aflossen, en ze wist dat het plekje bij hem in goede handen was. Dus sprong ze in een vloeiende beweging naar beneden en kuierde het perron op.

Haar aanwezigheid bleef niet onopgemerkt. Een vrouw van middelbare leeftijd in een donkergroene anorak en met stevige bruine stappers, die tergend langzaam een berichtje had zitten tikken, draaide haar telefoon nu stiekem opzij om een foto van de stationskat te maken. Felix vertrok geen spier. Sinds juli 2015 had ze haar eigen Facebookpagina, die in een jaar tijd maar liefst tachtigduizend volgers had aangetrokken. Haar populariteit had een extra boost gekregen in januari 2016, toen ze door haar werkgevers van TransPennine Express (TPE) was bevorderd tot hoofd Ongediertebestrijding. Duizenden fans uit de hele wereld hadden haar willen feliciteren. Door haar sterrenstatus op social media waren er al redelijk wat fans naar het station gekomen, dus was de beroemde kat wel gewend aan de klikkende geluiden en flitsende camera's die haar aanwezigheid leek te veroorzaken.

Onaangedaan liet Felix haar hoofd zakken en snuffelde aan het perron. Geen kruimels te bekennen. Jammer. Ze keek met toegeknepen ogen omhoog naar de duiven die onder het golfijzeren dak boven het station woonden. Waarschijnlijk hadden die alle restjes opgepikt; dat was typisch iets voor die vervelende vogels. Een beetje onbevredigd schudde ze zichzelf eens lekker uit, waarbij er meerdere losse haartjes aan haar vacht ontsnapten. Ze dwarrelden door de lucht als confetti rondom een blozende bruid en kriebelden in haar fluweelzachte neusje, waardoor ze opeens moest niezen. Daarna kuierde ze verder, op haar tenen, zodat haar zwarte voetzooltjes goed te zien waren. Ze leek wel een ballerina op het podium van het Royal Opera House die wist dat alle ogen op haar spitzen gericht waren.

Felix kwam aan bij de rand van het perron. Hoewel ze al een hele tijd geleden had geleerd om het spoor veilig over te steken (en zelfs een Personal Track Safety-kaart had waarmee ze dat kon aantonen), ging ze deze keer voor de gele streep langs het perron zitten. Haar enorme ogen namen het langzaam ontwakende station in zich op. Ze keek naar het noorden, naar perron 2 en de gapende zwarte monden van de spoortunnels. De Head of Steam was daar gevestigd, maar op dit tijdstip lag de pub er verlaten bij en werden er geen biervaten melodieus rinkelend naar binnen gerold. Daarna keek ze de andere kant op, waar zich een enorm viaduct uitstrekte, zó ver dat zelfs Felix met haar scherpe ogen de overkant niet kon zien. Nu het spitsuur aanbrak, stroomden er meer forenzen het station binnen om hun trein te halen. Die ochtend leek Felix het te druk te vinden, dus keerde ze zich van de arriverende reizigers

af en keek bedachtzaam uit over het spoor, alsof ze haar opties overdacht.

Ze zou naar de stationstuin kunnen gaan, op het tegenovergelegen perron 4, in het midden van het station. De tuin was het werk en de nalatenschap van een geliefde en gemiste oud-collega, Billy Bolt, die in 2015 was overleden. Felix en hij waren dikke maatjes geweest en ze vond het heerlijk om zich tussen het hoge gras te verstoppen of door het kattenkruid te rollen... maar vandaag niet. Soepel kwam ze overeind, draaide haar rug naar de tuin toe en trok zich terug op misschien wel haar meest favoriete plekje van allemaal: de zilverkleurige fietsenrekken vlak bij de klantenservice. Op dat plekje was ze al dol toen ze nog een kitten was.

Felix was op het station van Huddersfield komen wonen toen ze acht weken was. Ze was hier opgegroeid en langzaam gewend geraakt aan de ronkende treinmotoren en de getijdenstroom van de reizigers. Ze was geen zwerfkat of een katje dat was komen aanlopen en waarover het personeel zich ontfermd had; ze was als kitten al uitverkoren voor deze rol en vanaf het begin opgeleid tot ongediertebestrijder, met officiële toestemming van het hoofdkantoor. Maar hoewel ze een officieel naamplaatje had met haar functie – FELIX, HOOFD ONGEDIERTEBESTRIJDING, stond erop, met het paars met blauwe logo van TPE in de hoek – was ze in werkelijkheid net zozeer een huisdier. Inmiddels was ze hier vijf jaar in dienst en was ze een geliefd lid van het team. Sterker nog, ze was het lievelingetje van iedereen.

Haar naam behoefde altijd wat uitleg. Toen Felix nog maar net op Huddersfield werkte, dachten haar nieuwe collega's dat

ze een jongetje was. Kort na haar komst hadden alle spoorweg-medewerkers, inclusief het team van TPE, naamsuggesties mogen indienen voor het nieuwe katertje. De uiteindelijke naam werd door middel van een willekeurige trekking bepaald. Pas toen ze de naam Felix had gekregen, bleek dat ze een poes was. Tegen die tijd was iedereen al aan de naam gewend. Gelukkig paste die ook goed bij haar.

Die zomerochtend liep Felix de fietsenstalling in en ging met een zucht zitten, met haar zwarte rug tegen de gele bakstenen muur gedrukt. Op dat tijdstip waren de meeste rekken leeg en waren er alleen een paar plekjes gereserveerd door middel van een slot, zoals een ligstoel op vakantie waar een handdoek op gelegd was. Het zou echter niet lang meer duren, wist Felix, voordat de rekken werden gevuld door de forenzen die op de fiets naar het station kwamen en hun fiets daar achterlieten voordat ze in de trein stapten. Zo had ze het het liefst, want weggekropen tussen de fietsen kon ze perfect het komen en gaan van mensen overzien in het station, haar thuis.

Nu keek ze naar haar collega's die aankwamen voor hun vroege dienst. Omdat ze zich had verstoep achter de enige fiets in het rek zag het eruit alsof ze controleerde of iedereen wel op tijd kwam en een aantekening maakte wanneer dat niet zo was. Haar smaragdgroene ogen ontging niets en soms lichtten ze even op in de opkomende zon. Daar had je een treinmachinist met een kaal hoofd, die zijn broodtrommeltje stevig vasthield. Ondanks Felix' poging om zich schuil te houden zag hij haar al snel zitten en riep vrolijk: 'Hé, meissie,' voordat hij verder liep. Een andere medewerker, van top tot teen gehuld in oranje veiligheidskleding, knikte haar in het voorbijgaan alleen even toe.

Ze groetten elkaar vluchtig, zonder woorden, ietwat nors voor deze mooie zomerdag. Terwijl Felix de ochtenddrukke gadesloeg, bewoog haar kopje van links naar rechts alsof ze een toeschouwer was bij een tenniswedstrijd. Ook hield ze haar oren gespitst. Ze hoorde rammelende sleutels in de zakken van mensen, ronkende motoren nu de treinen uit hun slaap ontwaakten, en de ritmische voetstappen van de mensen die over het perron liepen.

Maar het geluid waar ze op wachtte hoorde ze nog niet.

In het station werd stemgeluid ver gedragen. Ze hoorde de treinconducteurs naar het personeel op de perrons roepen en andersom, en zo nu en dan hoorde ze het gelach van een groepje vrienden dat samen reisde. Haar oren bewogen wild heen en weer om alle geluiden te verwerken. Dus toen ze opeens een vrouwenstem met een brouwend Yorkshire-accent vrolijk 'Goeiemorgen, schoonheid!' hoorde roepen, was ze er meer dan klaar voor. Snel stak ze haar kopje tussen de rekken omhoog. Daarna spurte ze weg uit haar verstopplek, alsof ze de hele tijd in de startblokken had gestaan, en haastte zich naar een van haar favoriete mensen op de hele wereld toe: Angie Hunte.

Angie had er een belangrijke rol in gespeeld om Felix naar het station te halen en overstelpte haar sinds die tijd met haar liefde en goede zorgen. Hoewel de kat met haar vijf jaar inmiddels volwassen was, noemde Angie haar nog steeds haar kleine meisje. Angie was een optimistische, ruimhartige vrouw wier roots op Barbados lagen. Ze werkte al ruim twintig jaar op dit station en had het hier voor het zeggen (alleen koningin Felix stond natuurlijk boven haar, want naast haar speelde ieder-

een tweede viool). Felix' speciale begroeting maakte elke ochtend haar dag goed, en Angie reageerde dan ook vrolijk toen Felix naar haar toe kwam drentelen. De donzige zwart-witte kat draaide zich liefdevol om Angies benen heen en miauwde dringend om haar aandacht.

'Kom maar,' zei Angie vrolijk, terwijl ze de kat eens lekker achter haar oren krabde. Felix' staart zwiepte waarderend heen en weer. 'Ga je mee?' vroeg Angie.

Dat liet Felix zich geen twee keer zeggen. Terwijl Angie naar de klantenservice liep en de personeelsingang in de kleine hal doorging, volgde de kat haar op de voet. Angie hield de deur voor haar open en Felix sprintte naar binnen, gespannen over haar schouder kijkend of Angie wel meekwam, omdat ze niet van haar gescheiden wilde worden. De twee meiden liepen gezusterlijk het kantoor van de ploegbazen in, vanwaaruit de zes ploegbazen bij toerbeurt het station draaiende hielden.

Angie ging meteen aan de slag met het afdrukken van de passagierslijsten en het regelen van de overdracht met de ploegbaas die ze kwam aflossen. Anders dan anders sloeg Felix het hele tafereel geduldig gade vanaf de vloer. Met haar blik volgde ze al Angies bewegingen en haar oren waren gespitst op elk woord dat tot haar werd gericht, want tijdens het werk kletste Angie gewoon verder. Uiteindelijk werd Felix' geduld beloond.

'Kom maar,' zei Angie na een poosje tegen de kat. 'Over een minuutje moet ik ervandoor om de veiligheidschecks te doen. Dit is je kans.'

Meer aansporing had Felix niet nodig en in een wip zat ze op het bureau. Ze liet geen kans voorbijgaan om nog even te knuffelen voordat haar bazinnetje weer de perrons op ging.

‘Geef me een knuffel,’ zei Angie vertederd, met een ondeugende glimlach. Ze zat aan het bureau, met de stoel aangeschoven, en stak haar kin naar voren. Felix, voor wie dit een vertrouwd ritueel was, stapte op haar sneeuw witte pootjes zelfverzekerd naar voren. De kat kwam heel, heel dicht bij Angies gezicht, tot haar grote groene ogen nog maar een paar millimeter van Angies bruine kijkers verwijderd waren. Toen leunden ze allebei naar voren, zodat hun voorhoofden elkaar zacht raakten. Felix oefende liefdevol druk uit met het hare en bleef maar kopjes geven tegen Angies hoofd. Ze begon zo hard te spinnen dat iedereen het zou kunnen horen. Het geluid kwam diep uit haar binnenste, als een hartslag. Gelukkig, tevreden en vol genot.

Jammer genoeg voor Felix moest Angie zich al snel weer van haar losmaken. Ze had nog meer te doen. Ook al dacht Felix daar misschien anders over, Angie werd niet betaald om de poes de hele dag op haar wenken te bedienen. Angie trok haar nette donkerblauwe blazer en haar gele veiligheidshesje aan en toen ze op het punt stond om naar buiten te gaan, draaide ze zich naar de kat toe. Maar al te vaak ging Felix met haar mee, maar vandaag lag de kat languit op het bureau. Als een koningin op haar troon eiste ze alle ruimte op. Het was maar goed dat Angie niet op de computer hoefde te werken!

‘Zo, jij ziet er relaxed uit,’ zei de ploegbaas geamuseerd. Ze bukte zich en keek Felix ietwat jaloers aan. ‘Zullen we ruilen?’

Maar de stationskat had er even genoeg van om te werken. Het station van Huddersfield is vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week bemand, en Felix had zoals gewoonlijk nachtdienst gehad. Hoewel Angie de veiligheidschecks moest

doen, vond Felix het hoog tijd voor een dutje. Buiten mocht de zon dan opkomen, binnen in het kantoor vielen haar ogen dicht. Angie gaf haar nog een aai, liet haar met rust en sloot de deur zachtjes achter zich af.

Toen Felix eenmaal alleen was, wipten haar oren af en toe op en neer, terwijl ze slaperig luisterde naar de geluiden in de verte, van haar collega's die inklokten of de auto's die werden gestart op de taxistandplaats. Zo nu en dan, je kon er de klok op gelijkzetten, klonk er een aankondiging door het station, over de aankomst of het vertrek van de zoveelste trein. Het station draaide op volle toeren, net zo onstuitbaar als de zon die ochtend was opgekomen, maar voorlopig zou het station het zonder de kat moeten stellen. Die had veel belangrijker dingen te doen. Met de regelmatige aankondigingen als een slaapliedje op de achtergrond viel Felix de kat in een diepe slaap.

Precies zoals ze het graag had.